

сладка, като ѝ прѣживѣва надѣжда та, че дѣло то е спасено . . .

Митановъ.

Ште се задоволят ли съ насъ ?

Тахсинъ.

На мѣсто дума. Почналъ е да зрѣе.

Балкански.

Нека затварятъ. До утрѣ може би темници ти на България ште бѣдаты прѣпълнени. Въ Турция никой не е въ безопасностъ штомъ има нѣшто въ глава та или въ джебъ тѣ. Нѣ ако никаква нишка не е хваната, отъ всичко това мѣчителити ште извлекать само удоволствие то, че нѣколко хиляди Българе са оставили плодъ тѣ на пистения та си въ джебовѣ ти на кадии ти, беевети и паши ти и румяностъ та на лица та си въ влажни ти подземия на темници ти.

Тахсинъ.

Видѣ-штемъ, видѣ-штемъ.

Балкански.

Кажи ми една утѣшителна дума. Кой си видѣлъ отъ наши ти отъ затваряние то ми насамъ ?

Митановъ.

Никого.

Балкански.

Нѣма ли ги въ Търново ? . . . Нѣ ти си обхванатъ отъ чърно отчаяние . . . Митановъ, ако нѣкадѣ е длъженъ човѣкъ да упазитвѣрдостъ та на духъ тѣ си — то е тука. Срѣдцето трѣбова да укрѣпне прѣдъ бѣдствие то. Нѣ погубвание то ни — наше то малодушие искать враговети ни. Тии са наситени съ кръвъ . . . Нравствена та ни смъртъ . . .

(При послѣдните думи на Балкански зачува се отвзгъ тѣсенъ, която се тѣе отъ Найденовъ. На шестий стихъ Балкански се спира и се услушва. Митановъ блѣднѣе като слуша тѣсенъ та. Тахсинъ наша прави движения отъ яростъ).